

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **P. R.**, zastoupeného JUDr. Ivetou Greckou, advokátkou se sídlem U chmelnice 2/745, 143 00 Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2004, č. j. OAM-9224/VL-07-P05-R2-2001, E.č. V027737, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2005, č. j. 9 Az 32/2004 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti
- III.** Zástupkyni žalobce advokátce JUDr. Ivetě Grecké **s e** odměna **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozhodnutím ze dne 15. 3. 2004 neudělil žalovaný žalobci azyl (s účinností od 1. 9. 2006 označovaný jako „mezinárodní ochrana“) podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále též „zákon o azylu“); zároveň vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování (s účinností od 1. 9. 2006 označovaná jako „doplňková ochrana“) ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce dne 23. 4. 2004 žalobou, ve které zejména namítal, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil povinnost danou mu ustanovením § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu (č. 71/1967 Sb.) a v důsledku toho též nesprávně posoudil žádost žalobce o azyl. Jak žalobce dále konstatoval, důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné a žalovaný tak nemohl správně v dané věci posoudit skutkové a právní otázky; samo rozhodnutí pak podle žalobce navíc ani ze zjištěných skutkových podkladů nevyplývá. Konečně žalobce poukázal také na tu skutečnost, že žalovaný nedostatečně objasnil důvody, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí, a tím porušil povinnost stanovenou mu ustanovením § 47 odst. 3 správního řádu (č. 71/1967 Sb.). Žalobce konkrétně poukázal na to, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z již tři roky starých informací, které nijak nereflektovaly

tehdejší situaci v jeho zemi původu. Žalovaný, který byl jistě dostatečně informován o situaci a změnách, které nastaly v zemi původu žalobce, si tyto informace mohl obstarat, neboť jeho zdroje mu to nepochybně umožňují. Manželka žalobce je původem z Dagestánu a vzhledem k této skutečnosti a z důvodů bezpečnosti ji proto odvezl ze země. Jak žalobce dále tvrdil, vyhrožovali jeho ženě lidé najatí panem Š., že pokud žalobce začne s nějakou činností (mimo jiné s podnikáním), že jí unesou a prodají jako prostitutku. Žalobce, jakožto vystudovaný policista, jenž nemohl v tomto oboru získat uplatnění, začal s podnikáním, které mu podle jeho slov ovšem znemožňovali policisté, politici ze strany pana Š. (Svaz občanů Gruzie) i představitelé Ministerstva vnitra. Všechny tyto skutečnosti žalobce sdělil při pohovoru žalovanému, ale ten podle žalobce zcela nelogicky dospěl k závěru, že si žalobce nesnažil sehnat jinou práci. K závěru žalovaného, že se se svými problémy obrátil na státní orgány, přičemž ty zahájily vyšetřování v dané věci, žalobce pouze poznamenal, že policie na jeho žádost vyšetřování sice zahájila, ovšem případ „založila pod stůl“ a ani ho o dalším průběhu vyšetřování blíže neinformovala. K závěrům žalovaného o tom, že žalobce neměl potíže při cestování mezi Gruzii, Ruskem a Ázerbajdžánem pak žalobce poznamenal, že to bylo pouze z toho důvodu, že do Gruzie přejížděl tajně, předem svůj příjezd nijak neavizoval a neinformoval o něm ani státní orgány. Žalobce závěrem nesouhlasil ani s tím, že se na něj podle žalovaného nevztahuje překážka vycestování; v této souvislosti pouze zopakoval, že žalovaný vycházel ze tři roky starých informací; vyslovil dále své přesvědčení o tom, že nový gruzínský prezident je „studentem“ prezidenta (diktátora) předchozího. Vzhledem k tomu, že žalobce může tyto lidi ohrozit, hrozí mu podle jeho slov nebezpečí na životě; pokud by se vrátil do Gruzie, byl by v lepším případě uvězněn.

Městský soud v Praze po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl ve shora označeném rozsudku (proti němuž brojí žalobce kasační stížností) k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl. Soud předně neshledal důvodnými námitky žalobce, že se správní orgán věci dostatečně nezabýval a nezjistil skutečný stav věci. Sama výpověď a podklady správního řízení svědčí o tom, že žalovaný vycházel ze všech skutečností, které v řízení k důvodům azylu žalobce vyšly najevo a nepochybil v jejich posouzení po stránce skutkové a právní. V azylovém řízení spočívá řádné zjištění skutkového základu věci zejména v tom, že je žadateli dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění země. Z podkladu správního řízení nevyplynulo, ani jiným způsobem nebylo prokázáno, že by žalobce v zemi svého původu byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, což je důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Dále ze skutečností uváděných žalobcem nelze mít za prokazané, že by u něj existoval odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Opodstatněná není podle městského soudu ani námitka žalobce, že důkazy, které si žalovaný opatřil před vydáním rozhodnutím byly úplné. Jak soud mimo jiné konstatoval, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě vypořádal se všemi podklady, které si v řízení opatřil. Bylo pouze na právním posouzení žalovaného, zda skutečnosti, které žalobce vypověděl, zakládají důvod pro udělení azylu. Žalovaný nepochybil, když dospěl k závěru, že potíže žalobce nelze v žádném případě podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu vymezeným v § 12 zákona o azylu. Mezinárodní ochrana formou udělení azylu může být cizinci poskytnuta pouze v závažných případech za podmínek stanovených zákonem; tyto podmínky nebyly u žalobce splněny. V souladu se zákonem je také závěr žalovaného, že se na žalobce nevztahuje žádná z překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Ze skutečností, které v průběhu řízení žalobce sdělil, totiž vyplynulo, že nebude v případě svého návratu na Ukrajinu (správně do Gruzie, pozn. Nejvyššího správního soudu), ohrožen na životě

či svobodě z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, ani mu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest ať již ze strany státních orgánů nebo ze strany třetích osob, které by byly podporovány či trpěny gruzínskými úřady.

Tento rozsudek Městského soudu v Praze napadl žalobce (stěžovatel) dne 13. 7. 2005 kasační stížností, ve které, byť je tak výslovně neoznačuje, namítá důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v první řadě, stejně tak jako v žalobě, konstatuje, že napadá rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu pro jeho nezákonnost způsobenou tím, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil povinnost danou mu ustanovením § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu (č. 71/1967 Sb.), v důsledku toho též nesprávně posoudil žádost stěžovatele o azyl. Jak stěžovatel dále konstatoval, důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné a žalovaný tak nemohl správně v dané věci posoudit skutkové a právní otázky; samo rozhodnutí žalovaného pak podle stěžovatele navíc ani ze zjištěných skutkových podkladů nevyplývá, není zde tedy logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro ně.

Dále stěžovatel zdůraznil, že v zemi svého původu má problémy proto, že jakožto bývalý státní zaměstnanec (policista s vysokou hodností) byl posléze zaměstnán ve společnosti, které údajně měla podporovat terorismus za vlády prezidenta. V podrobnostech pak odkázal na pohovor, který s ním provedl žalovaný v rámci řízení o udělení azylu. Stěžovatel dále konstatuje, že městský soud ve svém rozsudku zcela nesmyslně argumentuje tím, že „žalobce nebude v případě svého návratu na Ukrajinu ohrožen...“; k tomu stěžovatel připomíná, že zemí jeho původu je Gruzie, která, na rozdíl od Ukrajiny, není považována za bezpečnou zemi původu. Stěžovatel je tak přesvědčen, že splňuje podmínku pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. V Gruzii se cítil nejen v ohrožení života, ale pod nepředstavitelným psychickým nátlakem; stát Gruzie mu není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Bez bližšího vysvětlení v této souvislosti stěžovatel odkázal též na ustanovení § 28 a § 91 zákona o azylu vztahující se k překážce vycestování. Stěžovatel dodal, že se v jeho případě rozhodně jedná o důvody humanitární, na základě kterých by v jeho věci bylo možno užít § 14 zákona o azylu. Stěžovatel se proto dále odvolal na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a odkázal dále na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Cruz Varas* z roku 1991, A-201, dále ve věci *Vilvarajah a ost.* z téhož roku, A-215, a rozsudek téhož soudu ve věci *Berrehab*, z roku 1988, A-138. Stěžovatel se dále dovolával názoru uvedeného v „Příručce k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaného Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě“, a odkázal přitom na čl. 53 citované Příručky.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Závěrem pak stěžovatel požádal o to, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 24. 10. 2005 žalovaný mimo jiné konstatoval, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl vydán v souladu s právními předpisy. Stěžovatel podle žalovaného nesplňuje taxativně vymezené důvody pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu; činnost soukromých osob vůči stěžovateli

nelze považovat za pronásledování z azylově relevantních důvodů. Stěžovatel se do Gruzie opakovaně vracel a vždy bez potíží opět vycestoval; sám přitom výslovně potvrdil, že státní orgány zahájily na jeho podnět vyšetřování, nelze tedy tvrdit, že mu odepřely pomoc. V případě stěžovatele pak nebyl zjištěn ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, stejně tak v jeho případě nebyl shledána ani žádná z podmínek pro vyslovení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Proto by měl podle žalovaného Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítnout a návrhu na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti nevyhovět.

Nejvyšší správní soud nejprve považuje za nezbytné upozornit na tu skutečnost, že k námitkám stěžovatele týkajícím se splnění podmínek nezbytných k udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, ani k odkazům na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva a na „Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě“, které se k těmto námitkám vztahovaly, nemohl z důvodu jejich nepřípustnosti přihlížet. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřípustná v té části, ve které se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Jak je přitom ze žaloby stěžovatele ze dne 23. 4. 2004 zřejmé, uplatnil v ní výslovně pouze důvody stanovené v § 12 zákona o azylu. Jak v této souvislosti již Nejvyšší správní soud konstatoval, „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl*“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49 (č. 419/2004 Sb. NSS)]. Nad rámec tohoto konstatování ještě Nejvyšší správní soud dodává, že smyslem právního zakotvení do určité míry specifického institutu humanitárního azylu [srov. v této souvislosti např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2002, sp. zn. IV. ÚS 532/02 (Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. č. 28, usnesení č. 38, str. 453)] je spíše ta skutečnost, „*aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly...*“. Nelze přitom v této souvislosti zapomínat na to, že „... míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 (www.nssoud.cz)]. Z toho důvodu by ostatně takto uplatněnou námitku stěžovatele Nejvyšší správní soud stejně nemohl považovat za důvodnou.

V další části je kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, stěžovatel v ní podle posouzení Nejvyššího správního soudu (sám je totiž v kasační stížnosti výslovně neoznačil) namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 téhož zákona vázán.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejdříve musel vypořádat s námitkou stěžovatele, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, v důsledku čehož též nesprávně posoudil žádost stěžovatele o azyl. Důkazy, které si žalovaný opatřil, nebyly úplné a žalovaný tak nemohl správně v dané věci posoudit skutkové a právní otázky; samo rozhodnutí žalovaného pak podle stěžovatele navíc ani ze zjištěných skutkových podkladů nevyplývá, není zde tedy logická vazba mezi rozhodnutím a podklady pro ně. Nejvyšší správní soud tuto námitku posoudil ve světle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) jako namítanou vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Stěžovatel totiž mimo jiné výslovně uvedl, že „rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů“. V tomto ohledu je nicméně Nejvyšší správní soud nucen dát za pravdu jak žalovanému, tak i Městskému soudu v Praze. Žalovaný v řízení o udělení azylu stěžovateli vycházel zejména ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu dodržování lidských práv v Gruzii roce 2001 ze dne 4. března 2002 a dále v roce 2002 ze dne 31. března 2003, dále při svém hodnocení žádosti o azyl stěžovatele zohlednil též Informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. ledna 1999, č. j. 101.744/99-LP, a Informaci téhož ministerstva ze dne 18. prosince 2001, č. j. 143397/2001-LP; žalovaný současně vycházel také z aktuálních informací o situaci v Gruzii a z informací uveřejněných v databázi České tiskové kanceláře. Žalovaný tedy logickým a odůvodněným postupem dospěl z přiložených podkladů ke správnému závěru, že se na stěžovatele nevztahují důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. a) nebo písm. b) zákona o azylu. Tuto skutečnost potvrdil v napadeném rozhodnutí též Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud nevidí v tomto ohledu se od takto vysloveného právního názoru odchýlit. V této souvislosti je také možné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76 (www.nssoud.cz), kde již tento soud mimo jiné konstatoval, že „Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že ani v projednávané věci nelze tuto námitku považovat za důvodnou; to ostatně Nejvyšší správní soud potvrdil i v obdobné azylové věci, když zejména poznamenal, že „Skutková zjištění učiněná v řízení o azylu mají oporu ve správním spisu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud i zprávy o situaci v zemi původu žadatele o azyl, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu.“ [rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Azs 20/2003 - 34 (www.nssoud.cz)].

Námitku stěžovatele, že Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybně konstatoval, že „žalobce nebude v případě svého návratu na Ukrajinu ohrožen...“, přičemž zemí původu stěžovatele je Gruzie, Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ani této námitce ovšem Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Je nepopíratelným faktem, že Městský soud v Praze v odůvodnění svého rozhodnutí pochybil, když za zemi původu stěžovatele označil Ukrajinu namísto Gruzie. Jak je ovšem poměrně jednoznačně zřejmé z dalšího textu příslušného odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí, měl městský soud zjevně na mysli Gruzii, tedy zemi původu stěžovatele. Pro to, aby v této věci mohl takové námitce soud vyhovět, by se muselo jednat o zcela zásadní pochybní krajského soudu, nikoliv o zjevně nevýznamnou nesprávnost

jako v tomto případě. Je sice pravdou, že podobná matoucí pochybení by se v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu neměla objevovat, nicméně tato chyba nemůže být důvodem pro případné zrušení napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v této souvislosti závěrem, pouze připomíná, jak již konstatoval ve svém rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75 (č. 133/2004 Sb. NSS), že za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze obecně považovat pouze takové rozhodnutí soudu, „z jehož výroku *nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně je-li jeho výrok vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy by nebylo možné rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán.*“

Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

K žádosti stěžovatele o tlumočníka do gruzínského jazyka Nejvyšší správní soud pouze uvádí, že v řízení o kasační stížnosti potřeba ustanovit tlumočníka podle § 18 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. nevyšla najevo; důležitá je v této souvislosti rovněž skutečnost, že byl stěžovateli ustanoven advokát, který měl střežit jeho práva.

Návrh stěžovatele, aby Nejvyšší správní soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek se stal – s ohledem na zamítnutí této kasační stížnosti – bezpředmětným.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona zástupci stěžovatele, jež mu byl soudem ustanoven, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který odměna náleží (§ 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů z poskytování právních služeb), nevykonala. Vůči soudu zůstala nečinná, žádným způsobem pak nedoložila (a ostatně ani netvrdila), že proběhla první porada s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu